

MTRICEA PRIMORDIALĂ

Civilizația umană a existat mii de ani fără a se baza pe o știință care să aibă forma celei de astăzi. Se știe că era științifică și, implicit, știința au început în anii 1600. Isaac Newton, prin lucrarea sa „Principiile matematice ale filosofiei naturale” (1687), a fundamentat ceea ce numim astăzi fizica clasică. Alături de teoriile lui Maxwell despre electricitate și magnetism de la sfârșitul sec. al XIX-lea și de teoria relativității a lui Einstein de la începutul sec. al XX-lea, fizica clasică a explicat cu succes fenomenele lumii înconjurătoare. La începutul sec. al XX-lea, însă, legile fizice clasice nu au mai putut fi aplicate la cercetarea lumii subatomice, oamenii de știință nemaiputând explica anumite procese cu mijloacele oferite de fizica tradițională. Astfel, a apărut un nou gen de fizică, cu alte legi, și anume fizica cuantică – Quantum înseamnă o cantitate discretă de energie electromagnetică, aceasta reprezentând materialul din care este făcută lumea noastră. În domeniul fizicii contemporane putem vorbi, astăzi, de două școli de gândire, fiecare având propria fundamentare teoretică – fizica clasică și fizica cuantică. Pentru a avea însă o viziune unică asupra Universului, a fost nevoie de o teorie unificată, care să aducă cele două moduri de gândire la un numitor comun. Vom face o trecere în revistă succintă a teoriilor care au condus din aproape în aproape la cunoașterea Universului contemporan.

Cum aminteam în rândurile de mai sus, Isaac Newton a pus bazele științei moderne descoperind legile mișcării – el consideră că Universul este un sistem mecanic, în care spațiul și timpul sunt absolute (1687). În 1867, teoria câmpului a lui James Clerk Maxwell, elaborată și cu ajutorul cercetărilor lui Michael Faraday, conduce la ideea că Universul constă din câmpuri energetice care interacționează unele cu altele.

În 1900, Max Planck propune teoria conform căreia Universul constă din izbucniri de energie numite cuante, fiind fondatorul fizicii cuantice de astăzi. În opinia sa, materia, respectiv realitatea nu sunt atât de reale și atât de solide. La începutul sec. al XX-lea, Albert Einstein a răsturnat teoria lui Newton și a avansat ideea că timpul nu este absolut, ci este relativ; timpul și spațiul nu pot fi separate, ele coexistând și formând a patra dimensiune (fizica relativistă).

Din 1970, se dezvoltă teoria corzilor care susține că Universul constă din mici coarde vibrante de energie, idee care ar putea explica fenomenele vieții de zi cu zi. După anul 2000, comunitatea fizicienilor dă o explicație caracterului holografic al lucrurilor pe care le observăm în Universul cuantic și încearcă să formuleze un sistem teoretic coerent care să explice Universul.

Alături de teoriile fizicii cuantice, geometria fractalică (matematicianul francez Benoit Mandelbrot a inițiat domeniul matematicii și geometriei fractalice, în anul 1975) a revoluționat explicarea lumii. Geometria este o evaluare a modului în care părți diferite ale unui lucru se potrivesc în relație unele cu altele. Până în anul 1975, geometria studiată era geometria euclidiană („Elementele” lui Euclid, scrisă în jurul anului 300 î. Ch.), care se ocupa de structuri precum cuburile, sferile și conurile care se pot cartografia pe hârtie. Geometria euclidiană nu poate fi aplicată în natură; structurile organice și anorganice prezintă tipare neregulate ce par haotice. Ca și fizica cuantică, geometria fractalică ia în considerare aceste tipare neregulate într-o lume cu forme curbe și cu obiecte cu mai mult de trei dimensiuni. Ea se bazează pe aceeași ecuație care se repetă la infinit. Geometria fractalică se referă, în esență, la niște tipare care se repetă. Medicul american Bruce Lipton, adeptul noii biologii, ale cărui cercetări au descoperit verigile lipsă dintre biologie, psihologie și spiritualitate, afirmă că geometria fractalică definește însăși structura vieții: crearea unor tipare similare cu sine „care se repetă la nesfârșit și sunt cuibărite unul în altul”. Ea subliniază relația dintre tipare într-o structură întreagă și tiparele văzute ca părți ale unei structuri. Din acest model matematic deducem că natura nu e arbitrară, lipsită de plan și întâmplătoare, iar aplicarea sa la biologie arată că tiparele repetitive și ordonate guvernează celulele corpului uman sănătos.

Revenind la teoriile fizicii, ideea universului material newtonian făcut din materie suspendată în spațiu gol s-a dovedit depășită; specialiștii în fizică cuantică au descoperit că atomii fizici sunt făcuți

din vârtejuri de energie, care se rotesc și vibrează constant. O serie de vârtejuri de energie infimezimală, numite quarci și fotoni, formează structura atomului.

Atomii sunt făcuți din energie invizibilă, nu din materie tangibilă. Din perspectivă cuantică, Universul este o structură integrată de câmpuri de energie interdependente, întrețesute într-o plasă de interacțiuni. Fluxul de informație într-un Univers cuantic este holistic, părțile sau rutele afectând întregul și invers.

Opinia majorității oamenilor de știință de astăzi este că Universul nostru și-a început existența în urmă cu 13 până la 20 de miliarde de ani, printr-o imensă explozie și eliberare de energie.

În 1951, astronomul Fred Hoyle a inventat o expresie care să denumească acea explozie, și anume Big Bang (marele bubuit). Forța explozivă a Big Bang-ului a izbucnit ca un tipar de energie care a devenit modelul pentru tot ce există acum. Acel tipar este esența cuantică a tuturor lucrurilor și a mediului care ne înconjoară. Această energie ne conectează viețile și constituie Matricea a toate câte sunt, cum afirma Planck.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Independența prin Cultură

Mihai Eminescu, poet vizionar român, descrie astfel nașterea Universului: „La-nceput, pe când ființa nu era, nici neființă,/Pe când totul era lipsă de viață și voință,/Când nu s-ascundea nimica, deși tot era ascuns.../Când pătruns de sine însuși odihnea cel nepătruns./Fu prăpastie? genune? Fu noian întins de apă?/N-a fost lume pricepută și nici minte s-o priceapă,/ Căci era un întuneric ca o mare fără-rază,/Dar nici de văzut nu fuse și nici ochiu care s-o vază./Umbra celor nefăcute nu-ncepuse-a se desface,/Și în sine împăcată stăpâna eterna pace!.../ Dar deodat-un punct se mișcă...cel întâi și singur. Iată-l/Cum din chaos face mumă, iară el devine Tatăl.../Punctuacela de mișcare, mult mai slab ca boaba spumii,/E stăpânul fără margini peste marginile lumii.../De-atunci negura eternă se desface în fășii,/De atunci răsare lumea, lună, soare și stihii...” (cf. „Scrisoarea I”).

Indiferent cum o denumesc știința și religia, există acolo ceva - o forță, un câmp, o prezență - care constituie marea rețea ce ne leagă unii cu alții, cu lumea noastră și cu o forță superioară. Acest tipar cuantic originar este acel câmp de energie pe care Max Planck l-a descris ca fiind Minte conștientă și inteligentă. Existența acestui câmp implică următoarele principii:

- Toate lucrurile sunt interconectate. Atunci, ceea ce facem noi într-o parte a vieții noastre trebuie să aibă un efect, să influențeze alte părți ale ei.
- Această Matrice este holografică, ceea ce înseamnă că oricare parte a acestui câmp conține tot ceea ce există în câmp. Deoarece se crede că însăși conștiința este holografică, aceasta înseamnă că rugăciunea pe care o facem în casa noastră se află deja în locul de destinație.
- Trecutul, prezentul și viitorul sunt intim unite. Alegerile noastre din prezent vor determina experiențele viitorului.

Matricea primordială despre care vorbesc scrierile antice este constituită dintr-o formă de energie

care diferă de oricare alta dintre toate cele cunoscute până acum, o energie subtilă care se comportă altfel decât câmpurile de energie convenționale. Această urzeală a Creației este containerul în interiorul căruia există Universul, este puntea dintre lumea noastră interioară și lumea exterioară, este oglinda care reflectă gândurile, sentimentele, emoțiile și credințele noastre de fiecare zi. Această energie se află pretutindeni, întotdeauna și s-a născut odată cu Creația, fiind un ecou al Big Bang-ului, cum sugerează Imnul Creației din Rig Veda. Acest câmp posedă inteligență, cu alte cuvinte, răspunde la forța emoțiilor umane.

De-abia astăzi știința redescoperă relația noastră cu Universul. Sentimentele și emoțiile umane reprezintă limbajul cuantic care afectează realitatea noastră - limbajul cuantic este cel care schimbă atomii, electronii și fotonii lumii exterioare. Noi exprimăm forțele cuantice ale Universului în limbajul emoțiilor, sentimentul fiind limbajul pe care-l recunoaște Matricea Divină; iar sentimentul, simțirea lipsită de Ego creată în corpul nostru se realizează prin rugăciune, care ne conectează la spațiul pur în care miracolele devin posibile.

Înțelegerea mai profundă a Universului are consecințe importante nu numai asupra fizicii, dar și asupra medicinei.

Conceptul Matricii primordiale, ca hologramă cu conexiuni universale, ne arată că singurii factori care ne limitează sunt convingerile și credințele noastre. Așa cum ne sugerează străvechile tradiții spirituale, zidurile invizibile ale credințelor noastre cele mai profunde pot deveni închisoarea noastră cea mai dură, dar și cea mai mare sursă de libertate. Prin cercetările neurologului Karl Pribram (la începutul anilor '70) și ale celor care au urmat, s-a demonstrat că modelul holografic este propriu și funcționării creierului care interacționează cu Universul și transcende timpul și spațiul. În acest context holografic, toate lucrurile devin posibile. Așa cum o hologramă conține imaginea originală în toate fragmentele ei, orice schimbare făcută într-unul dintre aceste fragmente este reflectată peste tot, în tot modelul.

Ceea ce se știe astăzi este că toate organismele, inclusiv organismul uman, comunică și își citesc mediul evaluând câmpuri de energie. Așa cum afirmă profesorul și medicul Bruce Lipton, pentru că depindem atât de mult de limbajul vorbit și scris, noi ne-am neglijat sistemul de comunicare prin care simțim energia.

În sec. al XVII-lea Descartes a respins ideea că mintea influențează caracterul fizic al corpului. Medicina tradițională bazată pe universul newtonian, care este doar material, a adoptat ideea separării dintre minte și corp, propusă de Descartes. Dar, realitatea universului cuantic reconectează ceea ce a separat Descartes. Energia minții - gândurile - influențează direct modul în care creierul fizic controlează fiziologia corpului.

Credințele noastre pozitive și negative au un mare impact asupra sănătății și asupra tuturor aspectelor din viața noastră.

Iată, ce afirmă profesorul Dumitru Constantin Dulcan, neurolog și psihiatru român, autor al unor lucrări de pionierat în domeniul transcendențialului, precum „Inteligența materiei” sau „Mintea de dincolo”: „Singura entitate care poate accede la nivelurile înalte ale Universului este propria noastră conștiință. Avem deci, în noi, ceva care ne aparține și nouă, lumii noastre fizice, dar și Cerului, esenței divine. Prin conștiința noastră suntem și Cer și Pământ. Prin conștiință suntem eterni, prin Pământ suntem efemeri” (cf. „Mintea de dincolo”).

Dr. ROSEMARIE HAINES